

JOSEP GARCIA

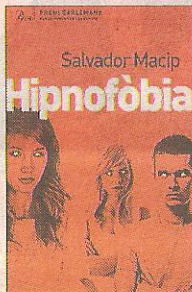
PREMI CARLEMAN Y DE NOVEL·LA

Ciència, Poe i el poder de la ment

► Salvador Macip alerta del perill de la manipulació a 'Hipnofòbia'

ANNA ABELLA
BARCELONA

Acabat d'arribar de la britànica Universitat de Leicester, on el seu equip de recerca de Bioquímica acaba de trobar una proteïna que pot matar cèl·lules cancerígenes –«un granet de sorra més que pot contribuir als grans avanços de la ciència»–, Salvador Macip (Blanes, 1970) aparca per uns dies el seu Doctor Jekyll científic per mostrar el seu costat Hyde literari i parlar de la intrigant *Hipnofòbia* (Proa, premi Carlemany), un *crossover* inspirat en un article real sobre un experiment amb uns ratolins als quals no dormir fa més intel·ligents. Encara que no veu

aquest resultat gaire fiable, en la ficció un doctor el porta a la pràctica de manera terrorífica en pròpia pell i en la d'insomnes joves superdotats capaços de dominar ments dels altres (per si algú s'ho pregunta, Macip acostuma a dormir unes sis hores diàries).

Això explica la hipnofòbia del títol, la por de dormir. «És quan som més vulnerables i és més fàcil atacar la ment». Parla el metge: «El cervell és fascinant, una caixa negra. Sabem com funciona a nivell cel·lular però és un gran desconegut com a màquina capaç de pensar. ¿Quin punt del cervell ens defineix com a humans? No ho podem reduir a una explicació bioquímica».

►► Salvador Macip, ahir durant una escapada a Barcelona des de Leicester, on investiga contra el càncer.

«La història és una crítica a la manipulació de què és víctima la societat. Som víctimes del màrqueting, de la política... Ens implanten unes idees que ens dicten què hem de fer i dir», afegeix. La novel·la, que carrega contra les sectes –«on la manipulació de l'individu és més extrema»–, convida a reflexionar sobre els límits de la ciència i que «la gent pensi per si mateixa». «Plantejo preguntes, debat. ¿Ens hem de deixar dirigir per un líder que diu que sap el que és bo per a la humanitat? o ¿és millor seguir el nostre criteri com a individus encara que ens estavellem? La nostra societat està tan acostumada a entendre que la democràcia és el sistema bo que no ens plantejem el contrari. Ens amoltonem i això ens impedeix buscar fórmules més bones. ¿Fins a quin punt la democrà-

«Shakespeare no està fora de lloc entre els còmics de 'X-Men'», reivindica el científic i escriptor

cia dilueix l'individu? ¿Com es pot evitar la manipulació quan ets una massa?».

L'ATMOSFERA DE LOVECRAFT // Ja desplegat a *Ullals* (premi Joaquim Ruyra amb Sebastià Roig, a punt per al cinema), Macip reivindica un estil «lliure de complexos al barrejar l'anomenada alta literatura amb temes més populars», i demostra que «Shakespeare no està fora de lloc entre els còmics de *X-Men*» o els films de De Palma. I fidel al horror clàssic –«el vull mostrar a les noves generacions que només consumeixen els sucedanis»– llança gestos de complicitat a les últimes i misterioses hores de vida de Poe a Baltimore i la inquietant i tancada atmosfera de la Nova Anglaterra del Lovecraft de *L'ombra sobre Innsmouth* (captada, *in situ*, un segle després). ≡